

ganste klart, at hvis man havde vidst det den Gang, at man foruden den Straf, man satte i Stedet for Hjemsendelse, vilde indføre Hjemsendelse gennem et andet Ministerium og med en anden Etikette, havde man naturligvis aldrig gaaet ind paa denne Straf — Meningen var jo ikke at have to Straffe — og dertil kommer, at Grunden til, at man modsatte sig denne Hjemsendelse, var netop den, at man ikke vilde den Bei med Hensyn til saadanne Personer, idet man ansaa det for uheldigt, at de, der gjentagne Gange havde været straffede for slet Opførsel, medens de laa i Militærtjenesten, atter derefter samlede Mæret efter med det unge Mandskab, som kom ind, og dette saaledes var udsat for deres Forsørelser og Fordærvelse, og for at undgaa det indførte man denne Bestemmelse om, at de vel skulde samles, ikke i særlige Afdelinger, men forflyttes til andre. Det er gjort fuldstændig illusorisk ved denne Bestemmelse; men hvad jeg til Slutning vil gøre bemærksom paa, er det, at jeg ikke her har til Hensigt at disputere med den høitærede Justitsminister om, hvorvidt han har Lov til at gøre Noget under Navn af Hjemsendelse, fordi det ikke er nogen Straf, om han kan dække sig under dette Ord, dette Navn. Det, der er Hovedsagen, det, der ligger aldeles klart for, er, at i Realiteten har Justitsministeren indført en Bestemmelse med Hensyn til de Værnepligtige, som det Ministerium, af hvilket han selv var Medlem, enedes med Udvalget om ikke skulde indføres paa den militære Straffeløvs Omraade (Steffensen: Det er ikke rigtigt). Jo, det er rigtigt. (Steffensen: Nei!) Saa kan det ærede Medlem senere oplyse det. Jeg indrømmer, at Til Len Straf er der ikke, men Ordfortolkninger og Ordforklaringer betyde Jænting, Realiteten er rigtig, her er indført en Mempe for Værnepligtige, som ikke fandtes indført i Straffeloven, fordi man udtrykkelig ikke vilde indføre denne Foranstaltning, og det er en Minister, som er Medlem af et Ministerium, som ønsker eller venter, at vi skulle forhandle Løve med dette Ministerium, det er det; jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa. Men hvorledes vil en Forhandling være mulig? Tror virkelig det høitærede Ministerium, at der er noget eneste Medlem af Thinget, der vil forhandle en Lov med et Ministerium, om hvilket det kan ventes, at naar man er bleven enig med den ene Minister, kommer der en Anden og siger: Jeg har ikke været med til at tage Del i denne Forhandling, jeg har mit eget Terrain, hvorpaa jeg arbejder, hvorefter han saa gjør de Ting, man netop den Gang ikke vilde have. Jeg skal

ikke nærmere komme ind derpaa, da det er mig bekendt, at et andet Medlem af Thinget, der særlig har havt med Straffelovens Udarbejdelse at gøre, vil omtale Sagen nærmere; men jeg har været nøbtaget til at gøre denne Bemærkning, da den høitærede Minister selv har foranlediget den. — Med Hensyn til Optsierne ved Syderup har jeg to Gange spurgt den høitærede Minister, om der var foretaget Paaraab i Genhold til Politilovens § 10; men jeg har ikke faaet noget Svar. Jeg antager, at der ikke har fundet Paaraab Sted, og jeg har heller ikke set nogen Meddelelse derom. Den høitærede Minister har imidlertid betraget dette som en ganske ligegyldig Ting; han siger, at Ingen har klaget, og altsaa mener han, at det er det Samme, om der har fundet noget Paaraab Sted eller ikke. Den anden Anke, jeg fremsatte, gif ud paa, at jeg gjorde opmærksom paa, at det neppe var tilbørligt under saadanne Forhold at stille Politiet under Kommando af en Herredsfuldmægtig, der var en udpræget politisk Agitator for Modpartiet, og at lade selve Politiets Chef i et saa alvorligt Dieblisk sidde inde i Teltet og spise med sine politiske Meningsfæller. Men hertil svarede den høitærede Minister mig, at efter Loven er det Jurisdiktionschefen, som reviderer Politiet, han er efter Loven berettiget til at lade ogsaa dette udføre ved Fuldmægtig, og selvfølgelig er der ikke det Mindste at sige til denne Sag. Det er Alt, hvad Ministeren har at svare hertil. Den høitærede Minister tror, at naar man blot ikke ligefrem har gjort noget imod Lovens klare Bud, saa er det ganske ligegyldigt, om man i en Sag opfører sig med nogenlunde Takt og Konduite, eller om man bærer sig fuldstændig uforstandig ab, og det er det, der her er fset. Jeg har aldrig sagt, at man havde handlet i Strid med Loven, jeg har sagt, at den Maade, hvorpaa Politiet blev benyttet i Syderup, er en overordentlig uforstandig og lidet overtænkt Maade; men dertil siger Ministeren: Ja, det strider ikke ligefrem mod Loven, og saa er det mig ligegyldigt. Jeg siger, at det er en Undskyldning, der er omtrent ligesaa god som den, den høitærede Minister senere kom med, da han sagde: Derfor alle de Menneker, der ere slaaede fordærvet og arresterede, ere uskyldige, saa have de jo ikke Noget at frygte; men naar de ere arresterede og slaaede fordærvet uskyldigt, tror jeg, at den høitærede Minister ikke burde tage denne Sag saa let, det er muligt, at det for ham kan være en Trøst, men for Bedkommende er det en daarlig Trøst.

Hvad den egentlige Administration an-